

Argo, ex Breehorn, n

Tekst en foto's: Wim de Bruijn

De Breehorn onder zeil, in oude toestand.

Zo kwam het uitgebrande schip bij Stofberg in Enkhuizen aan.

Klaar voor de tewaterlating.

In honderd jaar kan er veel gebeuren, ook met een schip. Daar kwamen we achter toen we onlangs bij Scheeps- en Jachtwerf fa. Stofberg in Enkhuizen de doop van de geheel gerestaureerde Argo mee mochten maken. Het bleek dat de heer Stofberg het schip al eens eerder in 1960 had gekocht om als jacht te verbouwen. Het schip brandde in de winter van '97/98 uit en hij kocht het weer en kon het in opdracht van de nieuwe eigenaar - de familie Boonstra uit Groningen - geheel in nieuwe staat terugbrengen.

rijnummer ME 6. Het schip zal dat tot 1950 behouden.

"De zoon van Wouda uit Medemblik die heel wat informatie voor dit artikel heeft aangedragen, vertelt dat de aak slecht zeilde en laveerde. Vader Manus liet er daarom een één meter langere mast opzetten, de fok vergroten en een scheg van 15 cm aanzetten. Toen zeilde de aak goed en de kop viel bij het laveren niet meer weg. Dus ging men ook meedoen aan de wedstrijden voor vissersvaartuigen die ieder jaar door de 'Koninklijke' voor Amsterdam werden georganiseerd.

In 1913 gingen we er mee hardzeilen naar Amsterdam. Er was een dikke topskoelte. Toen we in de Oranjesluizen lagen hoorde ik de oude nog zeggen: 'Maar ik zeil er de mast niet af'. Want zo'n Amerikaans grenen mast was niet goedkoop. Maar toen we in de wedstrijd lagen en het maar net ging voor de volle zeilen dacht hij niet meer aan de mast, maar moest een beetje 'vlokusgud', dat was een borrel. Want we lagen voor. We lagen in het lange rak van de Knar bij de wind op Marken aan en o, wee, daar brak het voorste ijzerwerk van de gaffel en het zeil zakte tot de blokken in de mast tegen elkaar kwamen. Ome Liekele de mast in met een stuk ketting, een sluiting en een takeltje en hij kon het zeil weer zo hoog krijgen en dat we met de giek op het boord verder konden zeilen. Maar de tweede ging ons mooi voorbij, maar we werden toch tweede. Dat was niet slecht voor zowat de slechtste zeiler van de Lemster vloot."

Bij het zoeken naar gegevens over de Breehorn komen we terecht bij de monografie 'Lemsteraken van visserman tot jacht' die mr dr T. Huitema voor de stichting Stamboek ronde en Platbodemjachten schreef. Het blijkt dat in 1899 twee Lemsteraken werden gebouwd op de werf van Croles in IJlst, het waren de LE 170 en de LE 171. Het waren 11.60 m lange en 4 m brede schepen die breder waren dan de De Boer aken, 30 cm minder diepstaken en minder tuig hadden dan de andere aken. Ze hadden ook een heel grote bun om de bot in leven te houden. De zoon van de eigenaar vertelde later: "het was een best schip, maar geen hardzeiler".

In 1913 werd de LE 171 gekocht door H. Wouda en kreeg visserijnummer LE 75. Nadat de Wouda's in 1928 naar Medemblik verhuisden, wordt het visse-

a 100 jaar weer als nieuw

Verbouw tot jacht

De aak komt uiteindelijk in Wieringen terecht en vaart onder de zeilnummers WR 24 en WR 27. Rond 1960 koopt W. H. Stofberg het schip van Fred Fogertij in Den Oever. Deze had een café en voer met de aak met sportvissers. Het schip had een vast voordek met daarachter een motorkamer waarin een 1 cilinder Kromhout stond. Stofberg vertelt dat hij met een paar vissers naar Aalsmeer is gevaren. Onderweg moest een van de mannen naar beneden om ergens een draadje aan te binden, anders gaf de motor de geest. Hij zei tegen de schipper, als we thuis zijn hoeft hij nooit meer te lopen... Ook herinnert Stofberg zich nog dat de motor zo stond te schudden, dat hij dagen later zelf nog liep na te schudden.

Stofberg vertelt dat hij het schip 'bij nacht en ontij' verbouwt tot jacht en toen ze in 1960 de werf in Leimuiden kochten, heeft het schip een tijd als woning gediend omdat het huis bij de werf nog niet leeg was.

In 1970 verkocht Stofberg het jacht aan de familie Carp in Aerdenhout. Na er vele jaren mee te hebben gezeild, verkocht de heer Carp de aak aan de heer Kale in Kampen, die het uiteindelijk weer verkocht aan de heer Plint uit den Haag.

In de winter van 1997-98 brandde het jacht in de winterberging in Aalsmeer uit. Toen Stofberg dat hoorde kocht hij het geblakerde casco met verkoelde mast en bracht het naar de werf die inmiddels naar Enkhuizen was verhuisd.

Hij kwam in contact met de heer Boonstra die een Lemsteraak zocht. Boonstra kon gelukkig door het geblakerde casco heen kijken en zag de mooie lijnen van de oorspronkelijke romp voor zich. De mannen van Stofberg gingen aan de gang en nadat het schip van een nieuw vlak was voorzien en delen in de huid waren vervangen, kon het naar de straler en kon casco in een goed verfsysteem worden gezet.

Op het dek kwam fraai teakhout en ook de gehele opbouw werd - Stofberg eigen - in massief teak uitgevoerd. De motor kon worden gereviseerd en draait ook weer als nieuw.

Het is ongelooflijk om de foto's van

schip en twee kooien aan stuurboord.

De kinderen van de familie Boonstra mochten het schip dopen. Dat gebeurde niet met champagne, want dat mag alleen bij nieuw gebouwde schepen. Een gerestaureerd schip doop je met het water waarin het schip gaat drijven. Vandaar de puts met IJsselmeerwater.

De naam *Argo* is nieuw voor dit schip. De heer Boonstra werd geboren op een woonschip met de naam *Argo*, hij zeilde met zijn echtgenote op een *Valk* met de naam *Argo*, en in overleg met de heer Stofberg kon de naam *Breehorn* vervangen worden door *Argo*. Wel siert het visserijnummer LE 75 nog de boeïsel.

Weer is een fraaie lemsteraak voor de vloot behouden!

Prachtige lijnen van de LE 75.

De kinderen van de familie Boonstra dopen het schip met IJsselmeerwater. Zo wordt traditie in ere gehouden.

Klaar om tochten te maken.

na de brand te vergelijken met het nieuwe schip. Hieruit spreekt het ware vakmanschap van een akenliefhebber in hart en nieren.

In de kajuit zien we aan bakboord een L-vormige kombuis en een L-vormige bank met tafel. Aan stuurboord een tafelblad met twee bankjes waaraan de kinderen huiswerk kunnen maken, of spelen, terwijl het tafelblad behalve als kaartentafel, in verlaagde toestand ook een bed kan vormen. In het voorschip voor een natte cel aan bakboord, een ruime eigenaarshut, twee kooien in het voor-

